REDE

DOOR

GOUVERNEUR MR. A. J. A. A. BARON VAN HEEMSTRA
OP 23 MEI 1921 IN DE KOLONIALE STATEN UITGESPROKEN
TER AANVAARDING VAN HET BESTUUR OVER DE
KOLONIE SURINAME.

Mijnheer de Voorzitter!

Mijne Heeren, Leden van de Koloniale Staten.

Het is mij een zéér bijzonder voorrecht in deze plechtige zitting allereerst uitvoering te mogen geven aan een Koninklijke opdracht.

Hare Majesteit onze geëerbiedigde en geliefde Vorstin die, in innig medeleven met Haar Volk, de zorgvolle omstandigheden betreurt waarin Suriname verkeert, heeft met nadruk verzocht in deze kolonie uiting te geven aan Hare gevoelens van warme en moederlijke sympathie en mij de beste wenschen voor een betere toekomst van het land en zijne bewoners toevertrouwd.

Aan U, Mijne Heeren, die in deze hooge vergadering het Surinaamsche Volk vertegenwoordigt, breng ik eerbiediglijk deze wenschen van Hare Majesteit over, in de besliste overtuiging dat eenmaal, onder Gods onmisbaren zegen, eene blijder dageraad over deze zwaarbeproefde landen zal kunnen aanlichten, en tevens in de hoop, dat dit tijdstip niet verre zij.

Het zal mijn ernstig en moeizaam streven wezen om in het gewichtig ambt, dat zoo aanstonds door mij zal worden aanvaard, een ambt, dat allerminst door mij is gezocht, doch hetwelk ik niettemin met vrijmoedigheid als het moeilijkst en belangrijkste deel van mijn levenstaak heb meenen te moeten opnemen, alle krachten in te spannen om de zedelijke, de sociale en de economische verheffing van deze kolonie en van hare inwoners middellijk en onmiddellijk te bevorderen.

Al stemt het tot dankbaarheid, dat in het Surinaamsche Volk in het algemeen het bewustzijn levende is, dat de mensch niet slechts voor deze aarde en het vergankelijk materieele is geschapen, doch zijne hoogste verwachtingen in de dingen der Eeuwigheid heeft te stellen en dus ook eene levensopvatting op dat fundament gegrond al zijne daden heeft te beïnvloeden, toch zal ook hier het gebied der hoogere Moraal nog meer zijn uit te breiden en te zuiveren van die uitwassen, welke de zondige cultures van het eigen-ik en van de menschelijke begeerten overal pleegt aan te kweken.

Voorzoover er bij dit streven strijd mocht ontstaan, en ik geroepen word om in dien strijd op te treden, zal ik niet aarzelen om de banier van Waarheid en Recht met kracht op te heffen en hoog te houden.

Naast het meerdere, hetwelk in deze kolonie reeds op sociaal terrein tot stand kwam en nog tot stand kan worden gebracht, zal ik het mij tot plicht rekenen zoowel het collectief als het inidividueel verantwoordelijkheidsgevoel der natie te versterken, waartoe niet alleen staatsrechtelijke hervormingen zullen kunnen worden aangebracht, doch ook het besef meer en meer dient te worden ingeprint, dat het „arbeiden” en „nog eens arbeiden” een onafwijsbare eisch is voor het wezen van hoogere orde, dat met de menschelijke rede werd begiftigd.

Slechts hij, die den juisten samenhang tusschen recht en plicht heeft leeren vinden en die de aansprakelijkheid voor hetgeen hem is opgelegd en toevertrouwd in vollen omvang gevoelt en voortdurend toont te gevoelen, is in staat om eene onafhankelijkheid te bereiken, welke hem, met behoud van noodzakelijke banden, een vrij en zelfstandig bestaan waarborgt.

Dat eene zoodanige onafhankelijkheid, ook in financieelen zin ten opzichte van het Moederland, het einddoel is waarheen wij onvermoeid moeten blijven koersen, is, ik weet het, Mijne Heeren, Uw lang gekoesterd verlangen, en ik mag er aan toevoegen, dat dit verlangen door het Opperbestuur en door de Nederlandsche Volksvertegenwoordiging ten volle wordt gedeeld.

Niet minder dan aan het voorafgaande zal onze bijzondere aandacht gewijd blijven aan de ontwikkeling van de rijke hulpbronnen van dit schoone tropenland.

Hoewel in niet geringe mate eerbied en bewondering gevoelend voor hetgeen meerdere mijner ambtsvoorgangers ten deze hebben verricht, waag ik het op te merken, dat bij dit alles niet steeds een systematische grondgedachte heeft voorgezeten, weshalve mij thans het oogenblik gekomen lijkt, waarop voor nu en langeren tijd, de vaste lijnen zijn aan te geven, waarlangs wij ons het voortbewegen van de economische evolutie dezer kolonie zullen kunnen denken.

Indien het ons mag gelukken, in wel overwogen opzet, een deugdelijk werkplan samen te stellen, hetwelk voor langere periode alles omvat wat voor den opbloei van den landbouw, voor de vorming van de industrie, alsook voor de onmisbare exploratie van binnenland en bodem noodzakelijk schijnt, dan zal zoodanig werkplan, ik ben ervan verzekerd, de sanctie van het Parlement in ons Moederland verwerven en zullen van Staatswege de gelden, hoe aanzienlijk ook, voor de geleidelijke uitvoering van dit plan worden beschikbaar gesteld.

Veel voorlichting en steun zullen wij hierbij kunnen putten uit hetgeen reeds eerder in belangrijke rapporten over Suriname werd verwerkt, en in dit verband, acht ik mij geroepen van deze plaats een oprechte hulde te brengen aan den oud-Gouverneur *Staal*, die naast zijne vele en vruchtdragende bemoeiingen in de drukkende oorlogsjaren, de onvergankelijke verdienste heeft gehad om, als grondlegger van het Suriname-Studie-Syndi-

caat, door bekwame en ervaren mannen uiterst waardevol materiaal te doen verzamelen en gevolgtrekkingen te doen formuleeren, welke de uitbakening van een betere toekomst voor Suriname beoogen.

Wij mogen echter bij dit alles niet vergeten, dat Nederland reeds veel, ja zéér veel voor Suriname deed en dat ook het Moederland zucht onder de alom deprimeerende gevolgen van den rampzaligen wereldkrijg.

Mijne Heeren. Indien mijn bewind over deze kolonie iets zal vermogen te bereiken, dan zal zulks afhankelijk wezen van de voorlichting en bijstand van den Raad van Bestuur, van Uw Statencollege en van de welwillende medewerking van alle ambtenaren, in welken rang ook.

Op die onschatbare hulp veroorloof ik mij een ernstig beroep te doen.

Doch in en boven dit alles gevoel ik in het bijzonder een ontzachelijke behoefte aan een duurzaam vertrouwen van het gansche Surinaamsche Volk.

Slechts indien er, bij welk verschil van inzicht ook, een constante wisselwerking van waarachtig vertrouwen tusschen dat Volk, waaraan ik mij geheel wensch te geven, en mij die hier nog als vreemdeling voor U staat, tot stand komt, kan het verbond, dat heden tusschen ons wordt gesloten, overeenkomstig de oude leuze van Uw gewest op „Justitia, Piëtas en Fides” gegrondvest blijven en kan er van een eendracht sprake wezen, waaruit het kleine zich tot grooteren wasdom ontwikkelt.

In de hoop, dat mijne verwachtingen te dien opzichte in vervulling mogen treden, aanvaard ik, onder biddend opzien naar den Almachtige, in naam der Koningin, het bestuur over de Kolonie Suriname.

Ik heb gezegd.